

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba 7
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

SANT PERE.

SANT PERE.—Tinga jo mala salut
si á tal home he conegut.

ELLA.—¡Pobre vell! ¡Bona l'has feta
negant aixís temerari!
Sens dupte qu' en lo Calvari
servirás de bandereta.

JOSEPH SABBADINI.

JOSEPH SABBADINI.

o es mort encare; pero está condemnat a mort, pèl tribunal de Inspruck (Austria).

¿Quin crim ha comés?

Temps endarrera un jove de Trieste, enamorat de la unitat de Italia se'n anà en companyia de Donato Ragossa, desde Roma al seu país natal: duya una bomba Orsini y aixó s'esqueya en la época en que l'emperador de Austria havia de visitar aquell país. Delatat y prés, l'hi acumularen que volia matar al emperador, y fou condemnat a la forca en la qual morí com un màrtir de la llibertat de la seva patria.

Aquest jove s'anomenava Oberdanck: LA CAMPANA DE GRACIA publicà temps endarrera sòn retrato y la seva biografia.

Donchs bè, per passar la frontera, Oberdanck y Ragossa necessitavan un carruatge y l'llogaren a Sabbadini. Aquest, qu'era cotxero, 'ls conduhí de Italia a Austria.

Véus' aquí tot lo seu delict: per aixó sols, se 'l culpa de complicitat en un complot contra la vida del emperador, y se 'l condemna a mort ignominiosa.

Semblants barbaritats semblan inverossímils a últims del segle XIX.

Ab rahò diu un periòdich italià:

«Si matén al cotxero ¿perqué no matén també al caball que tirava del cotxe?»

No obstant, Sabbadini no coneixia a Oberdanck, ni a Donato Ragossa. Aquest últim que ha pogut escapar y que avuy dia resideix a Génova ha escrit una carta, declarant que Joseph Sabbadini no tenia enterament res que veure ab los seus projectes: que fins ignorava qui eran y lo que 's proposavan Oberdanck y ell: que simplement ván llogarlo com haurian llogat a qualsevol altre cotxero.

Per compendre que un innocent puga ser condemnat a mort, com acaba de serho Sabbadini, s'ha de tenir en compte que Austria es una nació monàrquica, abont la tirania hi ha posat fondas arrels. En paissos com Austria, may faltan jutjes y jurats, que per congraciarse la bona voluntat dels poders omnipotents no reparan en sacrificar la vida de un home.

Aixís es que las sessions del Tribunal encarregat de judicarlo ván celebrarse a porta tancada, sense que s'admetessin testimonis de descàrrech. Lo judici comensà a las 9 del vespre y acabà a las 4 de la matinada. Tot de nit, l' hora de concertarse 'ls crims.

S'empleá exclusivament la llengua tudesca, desconeguda enterament del acusat, lo qual es italià y no sab parlar altre idioma. L'infelís tingué de sufrir interrogatoris sense entendre lo que l'hi preguntavan, y quan l'hi tocà 'l torn al advocat defensor, aquest, anomenat Ohestinghel, ex-diputat clerical, en lloch de pronunciar la defensa, com debía, s'excusá ab la seva falta de salut y edat avansada, anyadint:

«Si bè que tampoch sabia com defensarlo, per qual motiu me concreto a recomenarlo a la misericordia dels Jurats».

Lo president, en lloch de guardar la imparcialitat propia del seu càrrech, digué, dirigintse als Jurats:

«Honorables Senyors: En l'any 1848 quan la Imperial familia per la forsa de dolorosas circunstancias tingué que fugir de la capital, vingué a refugiarse en aquesta fidel ciutat de Inspruck: avuy se tracta de judicar a una persona, cómplice de atentat contra la vida del nostre emperador. Persuadit estich, donchs, de que no desmentiréu vostres constants sentiments de adhesió a la dinastia reynant y que probaréu a S. M. quan mereixedors havéu sigut sempre, del titol de fidelíssims ab que s'ha dignat honrarvos».

May del mon s'ha comés una infamia judicial més espantosa.

La mare del pobre Sabbadini, qu' es un jove de 28 anys, ajuda de sa familia, ha anat a Viena a posternarse als pèus del emperador. ¿Lograrà l'indult del pobre infelís?

Encare que l'obtinga ¿qué 'n treurá? Després de tot: si s'escapa de la forca, no es facil que s'escapi de un presiri, y com diu molt bè Ragossa:

«L'Austria es la negació del dret, y si estolvía la vida a Sabbadini, lo condemnará de segur a una presó horrenda y a una mort més lenta y méns gloriosa.»

¿Y 'l govern italià, còm no reclama contra aquesta infamia?

Tingas en compte que avuy la Italia está gobernada per un home molt semblant al nostre Sagasta, y s'compendrá que 'l govern estiga crusat de mans.

Las corrents tortuosas de la diplomacia, inclinan al govern italià a contreure amistats ab l'Austria. Lo rey Humbert vesteix l'uniforme de coronel austriach, manté bonas relacions ab aquell emperador, y mira ab indiferencia la mort dels seus subdits ignocents, a mans del butxi de Austria.

¡Ah! En cambi, la nació está consternada, y la democracia comensa a ensenyar las dents, sedenta de dignitat, d'honra y de justicia.

P. K.

LO PORVENIR D' UN HOME.

RECORTS DE LA NIT DE SANT JOAN.

ER no perdre la costum d'anar contra a corrent general, lo senyor Martinez Jampós s'está sol, serio y quiet a casa seva, mentres los setze milions d'habitants d'aquesta afortunada Espanya cantan, cridan, pican de pèus... y ballan de gana per carrers y plassas, pobes y pobiets.

Assentat en un silló y repapat com una sultana... (Senyor fiscal, hi dit aixó de sultana sense cap mala intenció;) l'héro de Sagunto no pert ni un moment de vista las minuterias d'un rellotje que tè al davant.

Y tal mirant, arruga sovint lo front com si pensés alguna cosa.

Pero no pensa, no: don Arseni no ha pensat may, y no es probable que cap a sas vellesas se l'hi hajin obert las potencias, fins al extrém de permétrei pensar.

A pesar de tot, alguna 'n porta de cap. Aquell modo de mirar lo rellotje, aquell arrugament de la fatxa, aquella impaciencia... ¡Oh, si, si! Aquest home vol fer una desgracia. ¿Qué serà?

¿Voldrá disparar algun discurs? ¿Estará espatllant algun projecte? ¿Ideará una nova reforma en los cascos dels generals... ó dels caballs?

¿Qué serà? ¿Qué serà? Veyám si podém enumar alguna cosa, recorrent la habitació.

¿Qu' es aixó d'aquí? Un parayguas, un bastó, un sabre... No; aixó no vol dir res: son las eynas del ofici. Mirém a un altre puesto.

Paperots y llibres: la aritmética, lo narro, la doctrina cristiana y l'arte del pastelero: tampoch; son los llibres de consulta del general.

¡Hola! Aquí sobre una taula hi ha una copa, al costat una ampolla d'aygua clara y més enllà tres ous.

¡Vaja! Ja está descubert lo secret: vol sapiguer lo seu porvenir, y espera que toquin las dotze per fer la gran operació nigromántica.

¡Ay lo truhan! Per xó mira y escolta ab tanta atenció.

Mentres tant lo temps ha anat passant. Tocan las onze, un quart de dotze, dos... tres...

S'acosta 'l moment suprém, l' instant d'estar bèn despert, y, per supuesto llavoras es quan don Arseni s'endormisca y...

¿Han vist lo que surt d'aquell recó? Una sombra blanca que camina sense tocar a terra y s'adelanta hasta vora la taula. Callém y mirém: aixó 's complica.

La sombra 's contempla al ministre de la Guerra ab certa sorna y agafa 'ls tres ous.

¡Calla! ¿Qué fa? ¿Qué fa! ¡Pues no es res l' embolich! Los fibla ab una agulla, y de un a un va bebentse lo contingut, dei-

xantlos altra vegada sobre la taula com si estiguessin intactes.

Y en aquell precis moment tocan las dotze. La sombra s'acosta a l'orella de 'n Martinez Campos, y ab una véu que sembla un grinyol d'acor-deon, murmura:

—¡Son las dotzel Y al dirho desapareix.

Lo general s'aixeca tot esferehit. —¡Las dotzel! Y jo m'hi adormia. Endavant: mans a l'obra.

Ompla la copa d'aygua, trenca 'l primer ou, y ¡paf! a dintre.

Pren lo segon, y avall. Agafa 'l tercer, y a la copa ab los altres.

¡Tant ensopit está que ni s'ha adonat de que 'ls ous son vuys!

Las miradas d'aquells dos ulls de fura, devoran lo fons de la copa, esperant la concentració de las tres claras.

¿Quin serà 'l seu porvenir? ¿L'hi surtirá un trono brillant, pronóstich segur d'una sort constant y enllobernadora?

¿L'hi surtirá una escaparata, auguri d'un final tranquil y seráfich?

¿L'hi surtirá... En fi, ¿qué l'hi surtirá?

Lo general mira y remira l'aygua, alsa la copa, la baixa, la acosta al llum, la aparta, la deixa, la pren, torna a deixarla una estona, y, per fi, arronsa las espalllas.

En la copa no s'hi véu res. —¡Vamos, pensa 'l general examinant l'aygua per miléssima vegada; no 'm surt res! Qu' es estrany!—

¡Y tal si ho es! ¡Ves qué diable l'hi tè que sortir! Pero ell no s'entén de caborias: torna a examinarla, y... res. Lo porvenir no 's véu ni a tiros.

La desitúsio y 'l dúpte comensan a marejarlo, y, voltant, voltant, acaba per assentarse.

Y al instant la sombra 'l crida desde un recó. —Martinez, ¿qué hi has vist al aygua?

Lo general gira 'l cap. —Res, contesta: y per cert que no sé que vol dir.

—¿No? Pues es lo més senzill. Vol dir que tú vens de res, que no ets res y que 'l teu porvenir es res. —¡Ah!

Don Arseni cau desmayat, y se sent un soroll estrany, com si una carabassa vuyda rebotés pèls mobles.

Es lo cap del general que ha pegat contra una cadira.

FANTÁSTIC.

E ha tornat a obrir completament restaurat lo *Café Nou de la Rambla*.

Es un dels cafés més elegants y suntuosos de Barcelona: impossible treure més partit de un local com aquell.

—Quan s'haja de fer una restauració, deya un polítich, no anirém pas a buscar a 'n Martinez Campos: l'Emilio del *Café Nou* ho arregla més bè.

Y la veritat es que 'l *Café Nou* es un establiment simpátic.

Era 'l *café* de 'n Prim, de 'n Bialó, de 'n Clavé, de ots los polítichs liberals. Avants de la revolució de Setembre s'hi reunia la flor y nata dels homes de la democracia.

¡Váginlo a visitar, y 'l trobarán completament restaurat, rich, suntuós y més decidit que may a ser un dels primers cafés de Barcelona.

En Sagasta encare diu que quan vinga l' hora de caure, caurá del costat de la llibertat.

Impossible. De la llibertat se 'n ha anat allunyant més cada dia. Avuy está a cent mil lleguas de distancia d'ella.

Ha sortit una nova edició de l'obra titolada *L'amor, lo matrimoni y lo divorci*. (Quatre sessions de un Congrés) original del nostre company de redacció C. Gumá. Aquesta edició vá ilustrada ab dibuixos del nostre estimat caricaturista senyor Moliné.

Mal nos está 'l dirho; pero l'obra tè las tres *Bens*: es *Bona*, *Bonica* y *Barata*. Val dos ralets no més.

Als corresponsals se 'ls envia un exemplar de mostra, y 'l públich la trobará en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20 y principals de Barcelona y Catalunya.

Nostre antich colobrador S. Gomila, acaba de publicar un poemeta castellá que dú 'l titol de *La Religión y el Cadalso*. Es un' obreta verdaderament intencio-

nada. Si la volen coneixe, la trobaran á ca 'n Lopez.

Paraulas del *Globo* de Madrid:

«La benevolencia, dada la conducta de la fusió, té tots los inconvenients del ministerialisme y de la fusió reunits y cap ventatge».

Ja era hora de que el *Globo* compregués los inconvenients de ser benévol ab lo govern de 'n Sagasta.

Aixis com hi ha malalties que s' encomanen, hi ha descrédits qu' empastifan.

Estadística de un períodich ministerial:

«Hi ha 117 diputats que cobren sou de fondos del Estat y 150 que 'l percibeixen de las companyias de ferro-carrils, de Banchs, societats de crédito y empresas comercials».

Suma: 117+150=267 diputats que menjan directa ó indirectament.

Una gran majoria que se sacrifica pèl país.

Ja no més l' hi faltan bitllets de libre-circulació pèls carrils, per anar á passejar la dijestió. Per caritat que 'ls dongan bitllets de libre-circulació... que fassan exercici, sinó 's feriran.

La ciutat de Tarrassa celebra demá diumenje la seva festa major, inaugurant una *Exposició local*, de la qual n' hem sentit fer molt gran elogis.

Bè, molt bè, per l' industrial Tarrassa.

No sobre qui es més monárquich; sino sobre qui ha fet més guerra á la monarquia los conservadors y los fusionistas, en Romero Robledo y en Sagasta, s' han picat las crestas en plé Congrès.

Un períodich recorda 'l judici de Salomon.

Salomon qu' era un sabi, trobantse entre dugas mares que 's disputavan una mateixa criatura, maná partirla en dos meytats, á fi de donarne una meytat per barba.

¿No hi ha cap sabi Salomon á Espanya per contentar á fusionistas y conservadors, á Sagasta y Romero Robledo?

* * *

Un altre períodich diu:

«Conservadors y fusionistas la monarquia la fan servir d' arma per ferirse mútuament.

»Y tant se 'ls ne dona que ab los cops y testarassos s' osqui ó no.»

Dugas fetxas:

22 de Juny de 1866 —D. Práxedes M. Sagasta director de la *Iberia*, anava á salt de barricada per volcar un trono.

22 de Juny de 1883. —D. Práxedes M. Sagasta, president del Consell de Ministres, deya en plé Congrès: «No haig de rebre lliçons de monarquisme de ningú: jo sempre hi serví al costat de la monarquia fins al darrer moment, servintla lo mateix en l' oposició qu' en lo poder.»

¡Quina barra!

Se parla de crisis y surt la *Correspondencia*, exclamant:

—No hi ha tal crisis, ni cap motiu perque n' hi haja. Aquest *suelto* no es d' are es de sempre y s' aplica á tots los governs.

La *Correspondencia* no pot ferhi més, ho té á la massa de las sanchs: es l'última qu' extramauncia als governs.

Y la primera que quan son morts, los enterra.i

Conta *El Correo catalan* que 'l Papa vá rebre ab molta amabilitat á una persona que l' hi duya 20,000 pesetas pèl *dinero de San Pedro*.

A horas d' are Sant Pere deu ser millonari.

Si jo hi tingués influencia l' hi demanaria que ab lo gran capital que ha arribat á reunir, construhís un ferro-carril desde la terra al cel.

L' autoritat eclesiástica ha aixafat á la *Vespa* períodich carlí, d' istil tabernari que 's publicava á Barcelona.

La *Vespa* 's despedeix treynt veneno y fins parlant en castella perque l' entengui tothom.

* * *

Pero Senyora Vespa, tinga una mica més de resignació cristiana. ¿No véu? Cada vegada que á nosaltres nos excomunican, en lloch d' enfadarnos hi posém un pam de greix.

¿Qui diu que vostè no pot fer lo mateix, perque es catòlica? L'avors no té cap dret d' enfadarse. Esperí l' hora de la mort y al Cel trobará la recompensa... ¿Se 'n riu? ¡Ah hipócrita!

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de Vilallonga, ha montat un centro catòlich, en lo qual s' hi béu, s' hi canta, s' hi pren café y s' hi juga á cartas Ja m' agrada que 'l catolicisme 's vaja tornant un cassino de recreo.

Lo corresponal de Cadaqués, se 'ns queixa de rebre

'l paquet de LA CAMPANA 'l dilluns en lloch del dissapte, com sempre l' havia rebuda, sent aixis que nosaltres l' hi enviém ab la mateixa puntualitat. Senyor Administrador de Corréus, á vostè l' hi dibém perque hi posi remey.

Lo Governador de Girona, ha posat un nou gravámen sobre 'l bestia qu' entra per l' Aduana de Port-Bou. Consisteix aquest gravámen en ferlo regoneixe, lo qual porta gastos y pérdua de temps. En cap més aduana se verifica aquest regoneiximent. ¿Es per ventura que s' ha declarat independent la provincia de Girona?

De Perpinyá 'ns envian queixas contra 'l cònsul espanyol, per la manera brusca y desatenta ab que reb als nostres compatricis. Tant es aixis, que 'ls espanyols residents en aquella ciutat al véure 'l rétol que diu *Consulat Espanyol*, diuhén que hauria de dir: *Desconsolat Espanyol*.

ARMONÍAS CATÓLICAS.

Passeig amunt vá don Pere, passeig avall don Ramon; l' un es neo dels mestissos, l' altre es carlista dels bons; tots dos freqüentan iglesias, tots dos escoltan sermons, tots dos treballan per l' ánima y la santa religió.

Sols se coneixen de vista y, apart de la cara y nom, l' un no coneix rés del altre ni sab hont menja ni hont dorm. Varias vegadas á missa han tingut conversa un poch; pero casi may la cosa ha passat de quatre mots, y com que tots dos desitjan estrenye las relaciones, aprofitan la gran ganga de trobarse en aquell lloch y llensan una rialleta plena de satisfacció.

—Hola! ¿Cóm marxa, don Pere?

—Molt bè: ¿y vostè, don Ramon?

—¡Psè! Passant... —Avuy en dia ja es miracle 'l que está bó,

perque tant sols la manera com van las cosas del mon es prou per matá á disgustos al home més sá y més fort.

—¡Ja pot dirho! Avuy los homes,

sense fé ni religió,

sense cap lley ni respecte

que 'ls deturi las passions,

no pensan en altra cosa

que en divertirse y fé 'l boig;

explotarse 'ls uns als altres

y apilar or y més or:

res per la vida futura;

tot per la carn, tot pèl cos.

—Veig qu' es de la méva corda;

lo mateix dich sempre jo;

pero, veyám ¿es possible

que aixó quedi sense adop

y no 's trobi una má ferma

que posi la cosa á tó?

—No ho creguí... al ménos per ara.

Per desgracia de tothom,

hi ha qui ha fet tanta barreja

ab l' esperit religiós,

que si no hi ha qui ho garbelli

lo dolent matará 'l bó.

—¡Just! Lo mateix que jo penso:

aquestas intromissions

y mesclas de gent perversa

es lo que ho espallia tot.

¿Cóm vol que 'l mon no 's desvíhi

si 'ls mateixos sacerdots

senten també aquesta febra

que devora las naciones?

L' horrible lliberalisme,

aquest mónstruo pavorós,

també ha dominat al clero,

y avuy dia ja no son

los pobles los que asseguran

que 'l progrés entra per tot,

sinó 'l clero... ¡l mateix clero!

¿No es vritat que aixó fá por?

—No senyor: que tot progressi

no es cap mal. Lo que fa horror

es que 's fiqui la política

dintre de la religió,

y que molts sols aparentin

costums que practican poch,

per medrá y fé 'l seu negoci

á costa dels bonatrons.

—¡Hola! ¡Vostè es dels mestissos!

—¿Cóm mestís? Jo dels que soch

es d' aquells que no s' apartan

ni un moment del camí bó

—Brau camí! Ja l' hi regalo.

¡Quin mestís més senzillot!

—¡Quin carlista més fanátich!

—¡Insolent! —¡Insolent jo?

—¡Perdulari! —¡Poca so tal!

—¡Tingui aixó! —¡Y aixó!!! —¡¡¡¡ Y aixó!!!—

Los barrets volan enlayre,

darrera 'ls barrets, bastons;

los punys casi bè no 's veuhén,

la sanch goteja per tot.

Dos carreters que s' ho miran,

després de engreixarshi un poch,

entre las mans y las varas

separan aquells lleons.

Passeig avall vá D. Pere,

passeig amunt don Ramon, la gent se 'n riu y mou gresca y ¡viva la religió!

C. GUMÀ

o príncep Rolando Bonaparte, diu un períodich de Paris, se ocupa exclusivament de treballs científichs. Actualment prepara un' obra d' estudis antropológichs. ¡Un Bonaparte qu' estudia als homes en compte de ferlos matar!... ¡Quinas innovacios en las familias!

Ja m' ho pensava.

L' Exm. Ilm. y solemníssim Sr. Rius y Taulet trobantse davant de un cotxe qu' anava contra direcció, conduhint al Capità general de Catalunya, ho ha remediado tot fent tres ó quatre cortesias, com insinuavam en lo passat número.

Ha fet més encara: ha donat ordre de que 'ls cotxes de las autoritats poguessen anar en totas direccions, prescindint de las ordenansas.

Es á dir: las autoritats encarregadas de fer cumplir la lley adquiereixen carta blanca per faltarli.

¡Ah Fivaller degenerat!

Proposo obrir una suscripció per erigir una estàtua á D. Francisco el *patillado*.

Si senyors, mereix una estàtua. Ey, entenemnos: una estàtua... de pega.

Hi vist publicat lo següent anunci:

LOS CELOS DE UNA REINA.
«Novela original de don Torcuato Tarrago y Mateos».

Ja l' hi sè un suscriptor segur. Lo fiscal de imprenta.

Parlant en plata:

—¿Pero realment defensén la restauració? preguntava un conservador á un fusionista.

—¡Vaya!

—Pero bè, entenémnos y siguém franchs. ¿Quina restauració defensén?

Lo fusionista ab las mans á la tripa:
—Ay, ay, la nostra.

Segons las ordres del incomparable Rius y Taulet los carruatjes de las autoritats poden anar contra direcció á pesar de las ordenansas municipals que manan y disposan lo contrari.

Pero suposém, que per un carrer estret vá contra-direcció 'l cotxe de una autoritat, mentres lo de un particular marxa segons las ordenansas. Lo carrer queda embussat. Se desitja saber qui ha de cedir.

La resposta es senzilla: ha de cedir lo particular.

Y no sols ha de cedir, sinó que ha de donar una satisfacció á l' autoritat, demanautli per favor que no 'l duga prés, com podria ferho pèl mer fet de haverse atrevit á passar pèl mateix carrer.

¡Vaya! ¡Tenim patillas ó no tenim patillas!...

Un capellá de Alicante

Diu que s' ha fet protestant Casantse al mateix instant ab una nena.

En la provincia de Zaragoza s' ha presentat una partida de lladres.

Com que are es bastant difícil cassarlos, un períodich proposa fastidiarlos de un' altra manera.

Aumentant las contribucions.

Y aixis los lladres no trobaran un quarto en lloch, y 's retiraran del ofici

En Romero Giron ha fet tres ó quatre campanas en lo Congrès.

«No ha podido asistir á la sesion, por hallarse indispuesto».

—Ay, ay indisposat... ¿ab qui?

—Ab la democracia.

Espatofxadas de 'n Martinez Campos en lo Congrès.

—Conech que tinch un defecte; la franquesa. (Rumors.) Crech que la franquesa en aquest siti es un defecte. Cada hù té las sevas teorias. (Riallas.) Quan no 'm proposo fer riure, las riallas fins poden ser un agravi. (Novas riallas.)

* * *

¡Ay, Senyor, tot lo Congrés se 'n rin.
Pero si jo fos d' ell demostraria qu' es molt cert alló
que 's diu: «De las riallas ne venen las plorallas.»
Perque 'm treuria la xarrasca de Sagunto y ab
quatre molinets lo Congrés quedaria més net que una
patena.

En Sagasta sembla que aquest any anirà á Ayguas
bonas.
Bonas serian en efecte, si en Sagasta fés ayguas.

Lo director del *Globo*, que al mateix temps es dipu-
tat, volia interpelar al govern á conseqüència de la
suspensió de aquell periódich.

Y en Sagasta manifestá que no acceptaria l' interpe-
lació sinó després de haverse votat los presupuestos.
Es á dir: en Sagasta primer de tot vol fer provisions.
Y 'l Sr. Olias s' encarrega de regalarli una cuartera de
castanyas.

Mentres en Martínez Campos feya un discurs dels
séus, un gat molt gros de color pardo ab rayas negras
vá atravessar lo saló de sessions.

L' héroe de Sagunto podia dir:

—Diputats de la nació,
respecteu aquesta bestia...
Jo també un gat hi sigut
y fent gatadas molt serias,
hi arribat á general
y á Ministre de la Guerra.

En Romero Giron á copia de anar ab en Sagasta s'
ha tornat més sagastí y més doctrinari que tots los
demés ministres.

L' hi succeheix lo que á un catalá, que havent estat
algun temps á Andalucía, las deya més grossas que
tots los andalusos plegats:

—«A Motril, contava, hi fá una calor tal, que jo que
tenia un galliner vaig observar un dia que las gallinas
feyan olor de rostit. Figuréus si seria grossa la calor
que fins ponian ous durs.»

Una frase del general:

«Ja sé que en las Còrts enrahono molt malament;
pero en los camps de batalla se 'm sent, se m' aplau-
deix y 'ls exércits me segueixen.»

Podia haver afegit:

«Y 'ls enemichs se 'm entregan, sense més arma que
una canya de pescar y una dobleta de cinch duros per
esqué.»

«A quien no dobla un doblon
¿qué escudo contra un escudo?»

«Los fusionistas, diu un periódich, s' han divorcia-
de l' opinió pública.»

Es cert; pero l' opinió pública, es á dir, lo país s'
encarrega de mantenir á la familia.
Advertencia: la familia son los empleats.

Compareix un home davant del Tribunal acusat de
haverse casat dugas vegadas. Lo fet es incontestable,
de tal manera qu' obran en autos las certificaciones dels
dos matrimonis.

—A veure: ¿Cóm ho faig per defensarvos? pregun-
tava l' advocat.

—Aixó ray, no s' amohini, respon l' acusat; digui
que soch molt flach de memoria y que la segona vega-
da que vaig casarme no 'm recordava de la primera.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pos-si-bi-lis-ta.*
 2. ANÀGRAMA.—*Cana-Anca.*
 3. TRENCA-CLOSCAS.—*San Pol.*
 4. TERS DE SÍLABAS.—
MAS SE TA
SE NA LLA
TA LLA DO
 5. GEROGLIFICH.—*Si sistellas fessis sisteller foras.*
- Han endevinat totas 5 solucions los ciutadans Amant
de Miss-Tela y Sarandunguero: 4. F. Anet y J. Piscalabis;
3. Dos Liberals; 2. Sachetti y Miranius, y 1 no més, Noy
Gran. R. A. y Dos Progresistas.

XARADA.

Prima, *Hu Tot*: deixa l' esquerra
que hu á dos-prima-hu-dos ella;

*Hu-dos... Es la mansa ovella...
Créume, feste home de guerra
y al mitj de la situació perra
una hu-dos que 'ls rafi, clava:
y d' esta comarca brava
feste hu-tercer ¿Quí com tú?
Mes, vell, si 't cau dos hu-hu,
ja ets mort: ni podrás dir faba.*

NARCÍS PRATS.

ANAGRAMA.

Diu en *Tot* que aquesta nit
á causa de un gran xivarri
un arcalde del seu barri
ha tingut un *tot* bonich.

UN CATALANISTA.

TRENCA-CLOSCAS.

REGOMIR-GESSA-LLUNSE

Ab las lletras primeras, últimas y del mitj dels anteriors
noms, formar lo de una vila de aquesta provincia.

DOS LIBERALS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	—	Nom d' home.
4	2	1	3	2	6	8	—	Id. id.	
1	2	4	3	1	8	—	Id de rev.		
4	8	1	8	6	—	Id. de actor de sarsuela.			
3	1	5	6	—	Una vila.				
7	8	5	—	Carrer de Barcelona.					
4	3	—	—	Nota musical.					
6	—	—	—	Lletra.					

SARAUHISTA VELL.

GEROGLIFICH.

SACHETTI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
dans Un Pintor, Micaló, T. R. S., Pau de l' Orga, Torrebeses y Un
Caputí descaputinat.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo
qu' envian los ciutadans Sarauhista, Dos Liberals, M. de P., Saraga-
tero, P. R. y A., Admirador de la Tuyas, Cintet, Peca Solta, y J. Ro-
dó Güell.

Ciudadá Noy gran: Insertaréu lo quènto y 'l rombo.—Dos Pro-
gressistas: Id. rombo, dos quadrats y 'l logogrifo.—Sachetti: Id. lo
que 'ns envia.—F. Anet: Id. mudansa y geroglifich.—Amant de Miss-
Tela: Id. un cólmo.—Maria Bocanegra: la poesia es-fluixa.—J. Pas-
qual Gambris: Los treballs s' han de acompanyar ab las solucions
per comprobarlos.—J. M. F. de Petits: Publicaréu logogrifo, rombo
y sinonimia.—Nas de punta inglesa: Id. dos geroglifichs.—P. Esain:
Id. rombo.—J. Simpatich: Id. geroglifich.—Castelariata: Id. quènto,
conversa y mudansa.—Ciudadá Pirandó: Id. dos trenca-closcas y un
rombo.—F. F. C.: La seva suplica arriba massa tart perque poguem
complaire 'l.—Carrepa: No més l' hi dirém una cosa; lo vers octau,
en lloch de tenir 11 silabas ne té 13. L' assumpto es d' aquells que
no poden publicarse. Aixó no vol dir que no pot enviar res més, tal
cosa no ho ditém may: aquí s' accepta tot y s' aprofita lo que segons
lo nostre criteri serveix, sense mirar tendencias.—Ciudadans P.
M. etc. (Perpinyá) y A. P. (Vilallonga): Quedan complascuts.

L' AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI

(QUATRE SESSIONS D' UN CONGRÉS)

CAPRITXO AGREDOLS, EN VERS, PER

C. GUMÁ

SEGONA EDICIÓ, ilustrada per M. MOLINE.

Aquesta obreta, de la qual se 'n ha agotat ràpidament
una numerosa edició, forma un elegant tomet de 32 pla-
nas en quart, ab dibuixos intercalats en lo text, bon-
paper é impressió esmeradissima.

Preu 2 rals.

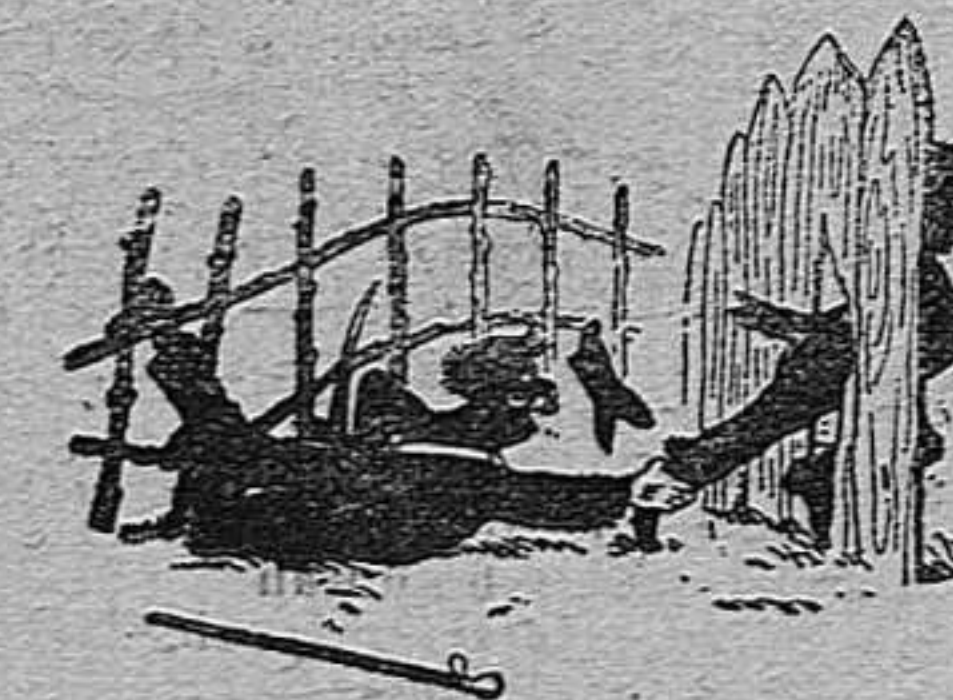
Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20,
y demés principals llibrerias y kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 23.

SILUETAS.

QUENTO ILUSTRAT. (1)

(1) Deixém á la discreció del lector la interpretació de aquest quènto.